

Породичне драме

Тржишне промене, раскорак између реформи и постојећих закона и богато искуство са фантастичним фирмима и акцентним налозима без покрива из претходне деценије, учинили су да послизна шпијунска постана кит услуга београдских детективских агенција. Ако некое израз шпијунска звучи недовољно и конспиративно, Рамко Вукомановић, директор „Бонда“, радо ће га заменишити изразом „пајетно пословање“. Ни један, ни други нисмо ми измислили. На Западу одавно нико ни са ким не поседује „па лесе оџ“.

Провера пословних партнера, бивших, садашњих или потенцијалних, унутар исте фирме или у другој, захтепа постојећу стратегију, па и читав сценарио – од убацивања агената међу запослене, до наводно формалног пословања са датом фирмом. Добити подаци равни су рентгенском снимку. Клијент ће бити исцрпно обавештени о свему; да ли је фирма регистрована, има ли везе са привредним криминалом, да ли су њој рачуни блокирани, колико су јој потраживања, капитал, инвестиције...

Овакви врсту услуга све чешије траже стране фирме. Детективи се ангажују путем пословне претписке преко Интернета, а новац, по обављеном послу, буде уредно уплаћен на рачун. Неколико страних фирми тако је већ обновило сарадњу са некадашњим партнерима из Србије.

Што се тиче „утришања дугова“, детективске агенције и ту могу да помогну, али само до неке. Од агента не можете да тражите да дужника ухвати, свежи и излуди ми новац, али зато ћете, ако донесете правоснажно судско решење да вам неко нешто дугује, од детектива којег ангажујете добити све податке о дужнику – шта има од имовности, има ли новца у банци и колико и где се дотични налази, уколико га нема на редовној адреси. Кад добијете материјалне доказе ове врсте, за „утри-

шање“ новца треба опет да се обратите суду или полицији.

У широком спектру разних услуга и претњи, занимљиво је да се у случају крађе кола и измуњавања откупа за њих, Београђани најмање обраћају за помоћ детективским агенцијама. У таквим ситуацијама, општење стране углавном случај пријаве полицији или плате тражени износ без мешања службених лица. Кад се догоди све што је увек могуће, да власник кола не добије ауто назад ни кад исплати тражени пет, шест или десет хиљада марака, детективи остану последња сламка за евентуални проналазак возила.

Чак и у случају чисте крађе кола, без тражења откупа, детективске агенције су опет последња нада – кад полиција не уђе у траг лоповима, кад не помогну ни везе, ни пријатељи и кад најчешће прођу већ две недеље. Потрага је онда у старту неуспешна јер до тада возило може већ успети да буде продато неком у, на пример, Бугарској.

Највеће детективски изазови, међутим, по правили су најчучији случајеви. Потрага за несталом личном (у великом броју случајева реч је о лицима којима се изгубио сваки траг током ратних дејстава), одбеглим малолетним ћеркама које завршавају са лажним пасошима у Италији или у забавним стрипти-баронима по српским селима и предграђима, измачене детета из секте и многе друге животне ситуације које спадају у домен личних драма, захтевају максимално детективске логике, упорности, стрпљивости и искуства. Политички исход оваквих случајева углавном зависи од сарадње са родитељима, наставацрива, полицијом и надлежним установама.

Ретко се догађа да личне драме од самог почетка имају позитиван предзнак. Заплет мора да буде довољно непероватан да би некое детективи, после готово заборављених траума, вратили назад. Нешто слично, међутим, недавно се догодило у агенцији „Бонд“.

Прича звучи као да је прегисна из ствари неке латиноамеричке салунице, с том разликом што је стварна: госпођа која се давних четрдесетих породила у Београду, и којој су после порођаја рекли да је беба, наводно, рођена мртва, после пола века проведеног у иностранству са супругом, упознала је жену која је (ето, шта је судбина) родила четрдесетих као бабица у Београду и која је била на дужности упознати ове ноћи кад се госпођа породила. Задатак детектива је следећи: пронаћи дете, које је по свему судећи рођено живо, и које сада има близу 50 година. Истрага је у току.

Много чешћи случајеви су ипак актуелне породичне трауме. Када се очарни родитељи појаве у агенцији, детективи по првој реченици могу да претпоставе шта их чека. Кад отац и мајка кажу „не знамо шта нам је с дететом, чудно се понаша у последње време“, истрага почиње од нуле, а може да се заврши и најнеочекиванијим исходом – да испадне да није у питању ни секта, ни дрога, ни проституција, него силовање, па чак и мушког детета.

Реченица типа „задржите ми дете у кући“, ипак није само обична потреба за детективском услугом, него ваља. А иза њега се обично крије призор који и агенти тешко могу да „саре“: девојчице и дечаци од 15 или 16 година у најтежом фазама нероманског кризираниа, које од истраживања кроз прозор некад може да спасе само величање за радијатор.

Гордана Кнежевић